

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości J. S.A.
w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w K.
przeciwko A. S.A. z siedzibą w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa 1314/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie

jej do rozpoznania podniósł potrzebę wykładni art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. co do oceny tego, czy rabat posprzedażowy stanowi inną niż marża handlowa opłatę za przyjęcie towaru do sprzedaży, a przez to czyn nieuczciwej konkurencji. Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł przede wszystkim o jej odrzucenie, twierdząc, że nie zawiera ona wniosku o uchylenie zaskarżonego orzeczenia, co stanowi, zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., element konstytutywny skargi kasacyjnej. Rzeczywiście w treści skargi brak tak wyrażonego *expressis verbis* wniosku. Według wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 lipca 2008 r., SK 40/07 (OTK-A 2008, nr 6, poz. 101), sankcją za brak rzeczowego wniosku nie może być odrzucenie skargi kasacyjnej, lecz należałoby wezwać skarżącego do uzupełnienia braku skargi, co w tej sprawie powinno nastąpić. Skoro jednak nie nastąpiło, to można przyjąć, że wniosek taki zawiera się w zawartym już wyrażeniu w skardze wniosku o zmianę zaskarżonego orzeczenia - jego zmiana oczywiście prowadziłaby bowiem do jego uchylenia. Zgodzić się trzeba ze skarżącym, że nie jest jasna ocena rabatu posprzedażowego z perspektywy czynu nieuczciwej konkurencji i że na tym tle doszło do powstania rozbieżności tak w orzecznictwie sądów powszechnych, jak i Sądu Najwyższego. Jednakże zostały już one wyjaśnione w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2015 r., III CZP 73/15 (Biul. SN 2015, nr 11, s. 9), w której przyjęto, że w stosunkach handlowych między nabywcą prowadzącym sieć sklepów a dostawcą nie jest wyłączone uznanie zastrzeżonej w umowie premii pieniężnej uzależnionej od wielkości obrotów za rabat posprzedażowy niestanowiący opłaty przewidzianej w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst: Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.). Ocena rabatu posprzedażowego w perspektywie czynu nieuczciwej konkurencji musi być zatem dokonywana *ad casum*.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw